

Títol: Llum, foscor, llum
Autora: Marta Gorina Cañaveras

Et miro. Per un instant sento que només existeixes tu. Tu, criatura gestada en el meu ventre. I amb tu, la teva necessitat de ser cuidat per poder sobreviure. La part més mamífera de mi sent que encara som un. La teva olor, la teva mà recolzada sobre el meu pit mentre mames i la teva mirada tendra, m'omplen el cor i l'ànima.

Em prec un segon per mirar al nostre voltant i veig roba per doblegar, plats apilats a la pica i pèls dels més peluts de casa que s'acumulen a terra. Sospiro. Al voltant nostre tot desprèn una barreja d'olor de llet materna i suor. Sento que és temps de cova, cos i presència. Tanco els ulls i penso a rendir-me... regna la foscor després d'una nit llarga, molt llarga.

Em vull dutxar, però ara dorms sobre meu i no m'atreveixo a moure'm per por a despertar-te. La meva ment torna incansablement als plats de l'aigüera de la cuina que esperen a ser rentats i em pregunto per què no soc capaç d'oblidar-me de tot i únicament gaudir ho plauen d'aquest efímer instant en què els nostres cossos respiren al compàs.

De sobte sobre la porta d'entrada de casa i unes passes caminen sigil·loses, però àgils cap a l'habitació on som. És ell... S'apropa, m'acaronar i amb un xiuxiueig a cau d'orella em diu: "Soc aquí per tu, amor. He vist els plats, la roba i la pols en l'estanteria del menjador, després m'hi poso. Porto menjar calent, et ve de gust?".

I és així, com torno a veure la llum.